

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κί ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσια κί ἑννεήντα ἔνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν θῶρον μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ἄ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει
κί ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κί ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιὰτι λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα θλῆν — δίχως νάξια κί ἔντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη, — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κί ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕνινες συνδρομητῆς,
κί ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαθρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Ἐξ τοῦ Ἀπρίλι,
ποῦ λυσσὸν οἱ σκύλοι.

Τρακόσα ἐπτά καὶ τριάντα,
γαλήνη καὶ σάχλια εἰς πάντα.

Παραίσεις ὅσους Βουλευτὰς,
ὅπου ἰὸ στρίβουν κατ' αὐτὰς.

Ἄ Ὀθωμῆς καλέσας τοὺς φίλους κατ' ἴδιαν
αὐτὰ τοὺς εἶπε κί ἄλλα μὲ φλογερὰν καρδίαν:
Προσβλέπω εὐχαρίστως τὸ στίφος τῶν φιλάτων
καὶ Κάτωνας λυσσάστας καὶ ἄλλους εὐσοπατεῖς,
ποῦ τὸσον ἔσταθῆσαν τὸ γαῖρα παινὰ τῶν
ἐκάνω εἰς τὰς ἔδρας τῆς κραταιᾶς Βουλῆς.

Ἄν κί ἀπατήσεις ἔχω ἐξ ἑλῶν σας πολλὰς
τὰς σχέσεις μου τὰς βλέπω μὲ ὄλους ὀμαλὰς.
Μοῦ φαίνεσθε σωτήρες καὶ πρόσωπα σεπτά,
ἐγὼ γιὰ σὰς δουλεύω καὶ ὄλοι σεῖς γιὰ ἔμένα,
ὅμως μ' ἐκείνους μόνον τοὺς εἰκοσι κί ἑπτά
πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη τὰ ἔχω χαλασμένα.

Σεῖς εἰσθε μαθηταὶ μου κί ἐγὼ διδάσκαλος σας
κί ἀπέδειξα ἐμπρόκτως πὸς θέλω τὸ καλὸς σας.

Ἐμβάλωσα παπουτῖα, σινέγραμα τὰ ράκη,
καὶ ὅπου δύο μόνον ὑπάρχουν ἀπὸ σὰς
ἐκεῖ καὶ ἡ προστάτις οὐκ τοῦ Ὀθωμῆρα
μὲ πλάτσικα, μπαξίγια, καὶ τριδας χρυσὰς.

Ἄ Ὅσο γιὰ τὰ ρουσεφῆτα, πιστοὶ μου Κορδοναῖοι,
δι' ὄλους σας φρονιζῶ, δι' ὄλους μένει κατὶ.
Εὐδαίμονες τρώντι τοῦ μ' ἐμὲ τρυφερὰτε
καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ὡς τώρα μ' ἐπιστεύσατε...
πληγαίνετε τὸ Πάσχα ὅταν τόπου σας νὰ φάτε
κί ἐπὶ τὸνόματί μου τὰ ἔσθη μαθητεύσατε.

Πρὸς χάριν σας φυλάττω τὴν ἀγαθὴν μεριδα,
σαλπιάσατε πρὸς πάντας τοὺς λόγους τοῦ Γεγέ,
κί ἄνοξετε ἀμέσως τὰ μάτια σας γαριῖδα,
δίδοι τῶν Δημάρχων σιμόνουν ἐκλογαί,
ἂν δὲ μακροσύγια κἄπως τὰ εὐρωμενα ὅσῃν κἀνήν
θά πάρονται καὶ θά δόσουν τὰ λάχανα καὶ πάλιν.

Κρεμάσατε ὅσους τοίχους πρὸς γνώσιν τοῦ κοινοῦ
τὸν πάπυρον ἐκείνον τοῦ Καλαβρουῖνου,
καὶ γράψετε εἰς τοῦτον μ' ὄποιο μελάνι εἰρηε:
«οὐκ ἔξουσιν ἐνιαυθα ἐκείνο ποθ' εἰσεύρετε».
Σὰς χαμερὸ ἐν βίῳ, εἰς τὸ Παλάτι τρέτω,
κί ἂν μ' ἔχετε σεις ὄλοι, ἀλλὰ κί ἐγὼ σὰς ἔχω.

